

שדה שאינה מכורה קודם יובל אינו דין שלא תימכר, ביובל?! אלא הכא, בהקדש מי איכא למימר כזה ק"ו: קדושה כבר יוצאה עכשיו, אינה קדושה אינו דין שלא תקדש?! והא תנן לגבי שדה שהקדישה לפני היובל: הגיע יובל ולא נגאלה — כהנים נכנסין לתוכה ונותנין דמיה להקדש בדק הבית דברי רבי יהודה! וכיון שיוצאת מההקדש בדמים שוב אי אפשר ללמוד ק"ו למקדיש ביובל שלא תתקדש כלל.

ומשנינן: שמואל כרבי שמעון החולק על רבי יהודה סבירא ליה, דאמר: נכנסין הכהנים ולא נותנין⁽⁶⁾ דמים! וכיון שיוצאת מההקדש בלא דמים, יש קל וחומר למקדיש ביובל עצמו שאינה קדושה כל עיקר!

ומבארנין: ורב⁽⁷⁾ שלא דורש את הק"ו לגבי כד-ב

שאמרה תורה "אם משנת היובל יקדיש שדהו כערכך יקום". ושמואל אמר אינה⁽⁵⁾ קדושה כל עיקר, שהרי המקדיש שדה אחוזה קודם יובל, יוצאת היא ביובל מן ההקדש לכהנים, ולכן ביובל עצמו אין ההקדש חל כלל, שהרי ביובל הוא יוצא מרשות הקדש!

וכעין זה נחלקו לקמן כט: לענין מכר שדה אחוזה שחוזרת לבעלים ביובל, שאם מכרה בשנת היובל עצמה, סובר רב שהיא מכורה ויוצאת מיד לבעלים, ושמואל סובר שאינה מכורה כל עיקר.

מתקפה לה רב יוסף לשמואל: בשלמא לענין מכירה מובן זה דפליג שמואל עליה דרב — שסובר שבמכירה מכורה ויוצאה — משום דאיכא למימר ק"ו: ומה מכורה קודם יובל כבר יוצאה עכשיו ביובל, וחוזרת לבעליה,

היובל ויצטרך לתת רק שני שקלים.

5. וכך פסק הרמב"ם כיון שבמחלוקת רב ושמואל בידינו ממונות ההלכה היא כשמואל, ותמה המנחת חינוך [שנה ט] שהרי כאן זה הקדש והקדש זה איסורים, ובידינו איסור והיתר ההלכה היא כמו רב.

והביאור הוא, שייסוד השאלה כאן היא ממונית, למי שייכת השדה אם למקדיש או להקדש, ואמנם מכך נובעת שאלה של איסור מעילה, אם זה של הקדש. אך כיון שייסוד השאלה היא ממונית, הרי היא שייכת לכלל שהלכה כשמואל בממונות.

6. הרמב"ם פוסק שהכהנים נכנסים ונותנים דמיה ומכל מקום פסק כשמואל שהמקדיש בשנת היובל אינה קדושה, ותמה עליו הלחם משנה שסתר את עצמו, כיון שפוסק שיוצאת לכהנים רק בדמים. אם כן, נמצא שההקדש לא

נפקע ביובל, ולמה המקדיש בשנת היובל אינה קדושה.

וכתב הגרי"ז, שברמב"ם מבואר שהטעם שהכהנים נותנים דמיה הוא משום שאין הקדש יוצא בלי פדיון, ואם כן, נמצא שבאמת יש כאן יציאה ביובל מההקדש ולכן המקדיש שדהו בשנת היובל אינה קדושה, וזה שצריך לתת דמים זה רק מפני שאין הקדש יוצא בלא פדיון.

7. הקשו התוספות, מדוע לא אומרת הגמרא שרב חולק על הקל וחומר של שמואל? ותירצו התוספות, שבגמרא להלן לגבי מוכר קרקע ביובל מבואר שרב מודה בעיקר הק"ו, וכמו שמוכח בברייתא שאומרת שאין אדם יכול למכור את בתו בנערות לאמה עבריה מהק"ו הזה שאם מכורה כבר יוצאה שאינה מכורה בודאי לא תימכר, אלא שרב סובר שכל זה רק לגבי אמה עבריה שאחרי שהיא נערה יותר אי אפשר למכור אותה. אך בשדה שאחרי היובל